

Adam Oehlenschläger

Adam Oehlenschläger (1779-1803) var den tidlige romantiks forgudede lyriker og dramatiker. Han foretog efter sit gennembrud med "Digte 1803" en længere dannelsesrejse i Tyskland og Sydeuropa – først og fremmest Italien, som det var typisk i samtiden. Han modtog til det formål økonomisk støtte fra hoffet.

Han skrev og udgav bøger livet igennem, men blandt litteraturhistorikere hersker udbredt enighed om, at de tidlige værker er de bedste og mest interessante.

Den elskende Bondeknös (1803)

För var jeg saa froe,
jeg spögte, sang og stöied og loe,
foer omkring paa Ager og Enge;
og hvor jeg kom hen
der fandt jeg en Ven,
thi jeg havde enhver
saa inderlig kier,
og saa lige kier,
men det vared ikke ret længe.

Endnu er jeg froe,
langt mere end i Fior, da jeg loe,
men nu kan jeg ei synge og stöie.
Jeg Gilderne skyer,
til Lunden jeg tyer,
hvor Blomsterne groe,
der söger jeg Roe
og der er jeg froe,
skiönt en Taare staaer i mit Öie.

Da Hanna jeg saae
i Aar til Confirmation at staae,
ak den Dag jeg vist aldrig skal glemme!
For Præsten hun stod,
saa yndig og god,
og læste saa klog
af sin Lærebog
og af Biblens Sprog,
med den søde, deilige Stemme.

Og da hun nu fik
Velsignelsen, da henflød hendes Blik
i Taarer, saa rene og klare.
Hun lovede Gud
at holde hans Bud,
med bævende Bryst;
med skielvende Röst
og med sagte Röst
jeg den Hulde hørte at svare.

Da banked min Barm,
den aldrig har svulmet saa høi og saa varm,
da var Hanna min eneste Glæde.
Jeg vandrede om,
men hvor jeg end kom,
hvorhen jeg mon gaae,
i mørkeste Vraa,
i hvorhen jeg saae
var min Hanna altid tilstede.

I Lunden engang
jeg h rte hendes yndige Sang,
did henfl i jeg paa Kierligheds Vinge.
Jeg for hende stod,
saa r d som Blod.
Hun smilte saa mild,
min Barm var som Ild,
og den slog saa vild,
ei et Ord jeg kunde frembringe.

Og dog er hun min!
Hun selv har sagt: Jeg er evig din!
Hun har blusset af Kierligheds Varme!
Her t t ved mit Bryst!
O himmelske Lyst!
Gud hvor hun er god!
Gi r ingen imod.
O jeg gier mit Blod,
for at d e i de deilige Arme.

Det undrer mig ret,
at aldrig jeg kan engang blive tr t
af at see i det sm gtende  ie,
af at kysse den Mund
i rolige Lund,
naar Vagtelen slaer,
og Solen nedgaaer,
og Maanen staaer
bag de kratbevoxede H ie.

Er Hanna der ei -
ak! skummel da og fæl er min Vei;
og da föler jeg slet ingen Glæde.
Da er jeg saa mørk,
vor Lund er en Örk,
og tungt er mit Fied,
jeg sætter mig ned
paa det elskte Sted,
og da er min Tröst kun at græde.

Og ofte jeg staaer
om Aftnen paa vores Kirkegaard;
ak! da har jeg saa sorgfulde Tanker.
Da tænker jeg paa:
Hvis Hanna her laae!
Da vakler min Fod,
da isner mit Blod
og jeg blier saa mod,
og mit Hierte skrækkeligt banker!